

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی - ایران

۲۱ اپریل ۲۰۱۷

طبقه کارگر باید سرنوشت جامعه را به دست گیرد

به مناسبت اول ماه می روز جهانی طبقه کارگر (اردیبهشت [ثور] ۱۳۹۶)

کارگران و زحمتکشان

انبوه مطالبات سرکوب شده طبقه کارگر، عدم وجود تشکل های مستقل کارگری، منع قانونی و جرم شناختن فعالیت اتحادیه های کارگران و حزب کارگری، مجرم دانستن کارگران پیشرو و فعالان کارگری به خاطر تلاش برای انسجام بخشیدن و متشکل کردن طبقه کارگر، سرکوب شدید آزادی های سیاسی و دموکراتیک، بیکاری، گرانی و تشدید فقر در میان مردم. زحمتکش جامعه، عدم پرداخت مزد کارگران و یا به تعویق انداختن طولانی آن، تعیین رسمی حداقل مزد در زیر یک چهارم خط فقر و به تبع آن فقدان رفاه اجتماعی برای خانواده های کارگری، به روشنی حکایت از یک فاجعه بزرگ انسانی در ایران دارد.

روشنگری واقعیات موجود در جامعه و نشان دادن راه مقابله با این فاجعه بزرگ، وظیفه و تعهدی است که در مرتبه نخست بر عهده کارگران آگاه و سازمان های سیاسی. مدافع آزادی طبقه کارگر است. افشای سیاست های دولت سرمایه داری حاکم بر ایران منجر به رشد آگاهی و آمادگی ذهنی طبقه کارگر برای گام برداشتن به سوی تأمین خواست ها و ایجاد تحول در جامعه سرمایه داری می شود. زیرا هدف نهایی که کارگران آگاه و سازمان های سیاسی مدافع آزادی طبقه کارگر برای آن مبارزه می کنند، تغییر انقلابی جامعه سرمایه داری یعنی ایجاد شیوه تولید اجتماعاً تنظیم شده مولدان آزاد. متحد با مالکیت اجتماعی وسایل تولید و مدیریت کارگری (مدیریت مولدان. مستقیم) است. اما پیش از آن کارگران آگاه و پیشرو می کوشند تا کارگران به شکل سیاسی متشکل شوند و سلطه سیاسی و طبقاتی سرمایه داران و زمین داران را که استثمار و ستم طبقاتی را بر کارگران و زحمت کشان اعمال می کنند به زیر بکشند، زیرا رهائی کارگران تنها به دست خود کارگران ممکن است.

در مورد انتخابات، کارگران و زحمتکشان باید توجه داشته باشند که شعار تأیید یا تحریم انتخابات عمومی اگر مشروط به واکنش مثبت یا منفی توده های مردم به آن باشد در هر دو حالت دنباله روی از توده هاست و نه یک اندیشه فکر شده در مبارزه سیاسی. در انتخابات عمومی، اگر شکل حکومت دموکراسی نباشد به امری عوام فریبانه تبدیل خواهد شد. دموکراسی به معنی پرولتری آن حکومت توده های مردم بر طبقات داراست. بنابراین امکان اجرای نقش سیاسی توده

های مردم در دموکراسی حائز اهمیت اساسی است. یکی از مبانی دموکراسی جدائی دولت از دین است. اگر حکومت کشوری، مانند ایران، به طور پیگیر ضد دموکراسی و ضد کارگری باشد و تعادل مبارزه طبقاتی نیز در آن در شرایط کنونی به نفع طبقات ارتجاعی باشد، باید درجه احتمال تحریم انتخابات بسیار افزایش یابد. به کاندیداهای مهم انتخابات ریاست جمهوری مانند ابراهیم رئیسی، حسن روحانی، احمدی نژاد، قالیباف و غیره توجه کنید، اینها چه کسانی اند و چگونه می توان از آنان انتظار داشت که حتی اندکی در راه خدمت به توده مردم گام بردارند؟!

پرسش این است که در چنین وضعیتی طبقه کارگر چگونه می تواند بر اوضاع تأثیر بگذارد، چگونه می تواند شرایط زیست و مبارزه خود را بهبود بخشد، چگونه می تواند شرایطی برای نفس کشیدن پیدا کند تا بتواند برای رهائی از استثمار و به طور کلی رهائی از نظام طبقاتی وارد عمل شود؟

- نخستین نتیجه ای که از این وضعیت می توان گرفت این است که طبقه کارگر نمی تواند و نباید هیچ گونه اعتمادی به مدیران اقتصادی، سیاسی و اداری سرمایه داری داشته باشد. حداقل چیزی که می توان گفت این است که مسایل کارگران دغدغه آنها نیست!
- طبقه کارگر باید با سیاست مستقل خود و با سازمان های مستقل خود وارد عمل، به ویژه وارد میدان مبارزه اقتصادی و مبارزه سیاسی، شود. تا هنگامی که این طبقه وارد مبارزه سیاسی مستقل خود نگردد، امیدی به تغییر و تحول واقعی نیست.
- طبقه کارگر باید بتواند وسیع ترین توده ها را به گرد خواست هائی که بیانگر منافع مشترک آنها است متحد کند.
- طبقه کارگر باید چشم انداز روشنی از تحول جامعه و آگاهی عمیقی از اهداف خود و اراده محکمی برای تحقق آنها داشته باشد و این آگاهی و چشم انداز و راه دست یابی بدان را به توده های وسیع مردم نشان دهد و به آنها منتقل سازد.
- کارگران تنها می توانند با اتحاد و همبستگی و مبارزه برای خواست ها و منافع مشترک طبقه کارگر و دفاع از تمام مردم زحمتکش، به اهداف خود برسند.

ما خواستار مبارزه مشترک و همکاری با همه نیروهای طرفدار آزادی طبقه کارگر هستیم. ما اتحاد و همبستگی کارگران را یک شرط بزرگ و اساسی داخلی و بین المللی می دانیم و برای تحقق این وظیفه خطیر تلاش می کنیم. ما برآنیم که مبارزه مشترک برای خواست های زیر که اکثریت قریب به اتفاق آنها تاکنون از سوی اغلب کارگران پیشرو، فعالان کارگری و سازمان های سیاسی مدافع آزادی طبقه کارگر مطرح شده اند می توانند و باید به محور هائی برای همکاری وسیع سازمان های کارگری تبدیل گردند. این همکاری در حال حاضر باید در تشکیل کمیته ای برای برگزاری اول ماه می روز جهانی کارگر که از سوی همه تشکل های کارگری نمایندگی می شود، تبلور پیدا کند. تشکیل این کمیته باید از هم اکنون مورد توجه همه کارگران پیشرو، فعالان کارگری و تشکل های مستقل کارگری قرار گیرد.

مبارزه برای خواست های فوری اقتصادی و اجتماعی طبقه کارگر

- به رسمیت شناختن حق تشکل های مستقل کارگری (مستقل از دولت و همه نهادهای حکومتی، از کارفرمایان، از احزاب سیاسی و نهادهای مذهبی) در همه رشته های فعالیت اقتصادی، اجتماعی، اداری، فرهنگی و غیره.
- حق شرکت و دخالت سازمان های مستقل کارگری در تدوین قانون کار.
- به رسمیت شناختن حق انعقاد پیمان های جمعی کار بین کارگران و کارفرمایان.

- برقراری بازرسی کارگری مرکب از نمایندگان منتخب کارگران با حقوق و اختیارات کافی برای نظارت بر شرایط کار در همه مؤسساتی که در آنها کار مزدی انجام می شود.
- برقراری حداکثر ۴۰ ساعت کار و دو روز متوالی استراحت در هفته، و حداقل یک ماه مرخصی در سال با حقوق و مزایای کامل، برای کارگران مزدی.
- تعیین حداقل مزد براساس هزینه متوسط خانوار شهری (بر طبق آمار بودجه خانوار) و افزایش آن به نسبت تورم و بارآوری اجتماعی کار با تأیید نمایندگان منتخب کارگران.
- ممنوعیت کار کودکان و نوجوانان کمتر از ۱۶ سال و محدود کردن کار کارگران ۱۶ تا ۱۸ ساله به حداکثر ۴ ساعت کار در روز.
- رفع هرگونه تبعیض جنسی، دینی، ملی و قومی در استخدام، تصدی مشاغل و مسئولیت ها و حقوق و مزایا و غیره.
- مزد برابر زنان با مردان برای کار یکسان.
- حق بیمه عمومی بیکاری برای کارگران بیکار و همه جویندگان کار.
- بیمه کامل تمام مراقبت های مربوط به پیشگیری بیماری ها، بهداشت عمومی و درمان
- تعطیل رسمی و با حقوق روز اول ماه می در همه مؤسساتی که کارگران مزدی در آنها به کار اشتغال دارند.
- حق بازنشستگی کارگران پس از حداکثر سی سال کار یا شصت سال سن بر مبنای بالاترین حقوق دریافتی؛ افزایش سالانه حقوق آنان به نسبت افزایش مزد کارگران شاغل؛ کاهش میزان حداکثر سنوات کار و یا سن بازنشستگی در مشاغل دشوار و خطرناک: تعیین این امور در صلاحیت اتحادیه های کارگری مستقل و دیگر ارگان های منتخب کارگران است.
- مرخصی زایمان به میزان حداقل ۴ ماه با حقوق و مزایای کامل برای زنان کارگر شاغل یا بیکار؛ تقبل همه هزینه های مراقبت و درمان پیش و پس از زایمان توسط سازمان بیمه های اجتماعی.
- تضمین پرداخت مزد کارگران در پایان هر ماه برای کاری که انجام داده اند، توسط دولت، در صورتی که کارفرما به هر دلیل از پرداخت آن شانه خالی کند.
- ممنوعیت بستن کارخانه ها توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.
- ممنوعیت اخراج کارگران توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.
- بازگشت فوری کارگرانی که به علت مبارزه برای خواست های کارگری زندانی و اخراج شده اند به کار خود؛ رفع اتهام و منع تعقیب آنها و پرداخت حقوق و مزایای مدتی که از کار برکنار شده بودند.
- آموزش رایگان در تمام سطوح برای همه؛ آموزش اجباری تا سن ۱۶ سالگی برای همه کودکان و نوجوانان دختر و پسر؛ تأمین رایگان کتاب ها و وسایل درسی؛ تأمین دست کم یک وعده غذا برای دانش آموزان.
- بیمه درمانی رایگان برای همه کسانی که تحصیل می کنند.
- مبارزه برای تأمین مسکن مناسب برای همه.
- برابری حقوق کلیه کارگران ساکن ایران فارغ از ملیت، جنسیت و مذهب آنان و رفع هر نوع تبعیض به ضد همه کارگران مهاجر یا دیگر کارگران سایر ملیت ها که در ایران شاغل و یا ساکن اند.

مبارزه برای حقوق زنان

- لغو تمام قوانین و مقرراتی که زنان را از نظر حقوقی، سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی در وضعیتی فروتر از مردان قرار می دهند.
- برابری کامل زنان با مردان در تمام زمینه های مدنی، حقوقی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی.
- حق ارث برابر برای زن و شوهر و فرزندان دختر و پسر.
- حق برابر زنان با مردان در جدائی و طلاق.
- ممنوعیت ازدواج زیر ۱۸ سالگی و حق تمام افراد بالغ (۱۸ سال تمام یا بیشتر) در انتخاب همسر یا شریک زندگی بدون هیچ گونه منع و محدودیت از نظر دینی، ملی، نژادی و غیره.
- لغو وابستگی های قانونی زن به شوهر.
- حق انحصاری تصمیم گیری زنان برای سقط جنین خود و رایگان بودن آن.
- لغو همه تبعیضاتی که مانع دسترسی زنان به مشاغل گوناگون، مسؤولیت های سیاسی، قضائی، اداری، فعالیت های علمی، فرهنگی، فنی، هنری، ورزشی و خدمات اجتماعی اند.

مبارزه برای حقوق و آزادی های سیاسی عمومی

- آزادی عقیده، بیان، قلم، مطبوعات، رسانه ها و وسایل ارتباط جمعی.
- آزادی گردهمایی، تظاهرات، راه پیمائی، تحصن و اعتصاب.
- آزادی تحزب.
- آزادی اتحادیه ها و انجمن ها.
- آزادی فوری زندانیان سیاسی و عقیدتی.
- ممنوعیت سانسور مطبوعات و رسانه های جمعی.
- مصونیت محل سکونت و کار اشخاص از تعرضات.
- آزادی انتخاب شغل، محل اقامت و مسافرت.
- ممنوعیت کنترل نامه ها، بسته های پستی، مکالمات تیلیفونی، پیام های الکترونیک و دیگر وسایل ارتباطات خصوصی اشخاص و سازمان ها.
- برابری حقوقی همه شهروندان و رفع هرگونه تبعیض جنسی، مذهبی، ملی و قومی، نژادی و غیره در محیط کار، شرایط استخدام، مزد و تصدی مسؤولیت ها و در رابطه با نهادهای دولتی و خصوصی.
- جدائی دین از دولت، حکومت و آموزش و پرورش؛ قطع کمک های دولتی به نهادهای دینی؛ لغو امتیازات سیاسی، حقوقی، اجتماعی و اقتصادی روحانیت.
- عدم دخالت دولت در زندگی خصوصی افراد.
- مبارزه با وجود دادگاه های اختصاصی
- ممنوعیت دستگیری و زندانی کردن اشخاص بدون حکم کتبی دادستان.
- ممنوعیت دخالت هرگونه نیروی نظامی و انتظامی در تظاهرات و اعتراضات مردم.
- ممنوعیت دخالت هرگونه نیروی نظامی و سرکوبگر در محیط کارخانه ها، دانشگاه ها، مدارس و غیره.
- علنی بودن دادگاه ها با حضور هیأت منصفه.
- حق دفاع آزاد متهم و وکیل مدافع او و حق دسترسی کامل آنان به پرونده و مدارک اتهام.

□ ممنوعیت هر نوع شکنجه جسمی و روحی، و تهدید برای اقرار گرفتن یا مجبور کردن به اعترافات و مصاحبه های تلویزیونی.

□ لغو مجازات اعدام و هرگونه مجازات وحشیانه و قرون وسطائی مانند سنگسار، قطع یا ناقص کردن اعضای بدن، شلاق زدن و غیره.

□ ممنوعیت دیپلماسی سرّی.

□ افشای قراردادهای ارتجاعی و امپریالیستی.

□ مبارزه با سیاست های امپریالیسم به ویژه در منطقه خاورمیانه و ایران.

□ پشتیبانی از مبارزات طبقه کارگر به ضد سرمایه داران، دولت های سرمایه داری و نظام سرمایه داری در سراسر جهان.

□ پشتیبانی از مبارزات دموکراتیک توده های مردم همه کشورها به ضد امپریالیسم و دیگر نیروهای ارتجاعی؛ افشای سیاست های ارتجاعی در داخل و خارج از کشور و عبارت پردازی های به اصطلاح ضد امپریالیستی نیروهای ارتجاعی برای فریب مردم.

□ مبارزه با جنگ های تجاوزگرانه و سلطه طلبانه و به طور مشخص تجاوزهای نظامی امپریالیسم امریکا و متحدانش در منطقه خاورمیانه و آسیای مرکزی.

□ مبارزه با خطوط سیاسی شوونیستی، ناسیونالیستی و نژادپرستانه در درون و بیرون جنبش کارگری.

□ مبارزه برای برابری حقوقی و سیاسی همه ملت های ساکن ایران و به رسمیت شناختن حق آنها در تعیین سرنوشت خود.

□ مبارزه با تمام سیاست هائی که به گونه ای زمینه نژادپرستی، برتری ملتی بر ملت دیگر و یا عظمت طلبی و برتری جوئی را فراهم می سازند یا تقویت می کنند.

□ به رسمیت شناختن زبان ملت های ساکن ایران در حوزه های اداری، قضائی و آموزشی.

□ مبارزه با نظامی گری در همه اشکال بروز و تحکیم آن.

زنده باد اول ماه می روز جهانی کارگران!

زنده باد اتحاد و همبستگی کارگران همه کشورها برای محو استثمار از جهان!

سرنگون باد رژیم اسلامی

زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم

کارگران انقلابی متحد ایران